

řuje — jako rohování v technickém slova smyslu — k tomu, by odpůrce byl učiněn neschopným k obraně nebo k útoku, nýbrž spíše je výbuchem uličnictví a snahy, měřiti své síly, již podle povšechné své povahy spojeno s nebezpečím rázu v Šu 335 tr. zák. uvedeného, a byla-li tato případná povaha boxování v tomto slova smyslu obžalovanému z dřívějších událostí známa neb alespoň poznatelná. Rozhodným není povšechný skutečný duševní vývin obžalovaného. Nehledě k tomu, že jest vůbec povážlivé, stavěti duševní schopnost hochů, který v době souzeného skutku překročil teprve 14. rok svého věku, na roveň schopnostem lidí dospělých, byť i hoch byl na svůj věk velmi vyspělým, dlužno naopak uvážiti, jaká byla duševní schopnost obžalovaného, v době souzeného skutku, zejména zda nebyla schopnost k úvahám o nebezpečnosti jednání určitého způsobu v době jednání snížena rozčilením neb jiným affektem, z té či oné příčiny nastavším. Opírajíce závěr, že obžalovaný mohl poznati nebezpečnost svého skutku pro právní statky Šem 335 i v osobě K-ého chráněné, toliko poukazem na povšechnou povahu rohování, s nímž má skutek společným vedle názvu jen směr, nikoliv i účel úderů pěstí, a na povšechný stupeň duševního vývinu obžalovaného, nevyčerpávají úvahy rozsudku o známce nedbalosti zákonných hledisek, příkazujících individuální posuzování skutku jak pjo stránce toho, co se zevně dalo, tak i po stránce předchozích a současných úkonů duše pachatelovy, takže onen závěr a v důsledku toho i odsuzující výrok spočívá na nesprávném použití zákona.

Čís. 2787.

Byla-li doba trestu rozsudkem stanovená zkrácena tím, že odsouzení odbyvšímu částečně trest byl zbytek trestu udělením milosti prominut, jest trest považovati »za dokonáný« ve smyslu § 6 posl. odst. zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák. okamžikem propuštění odsouzeného z trestní vazby; to platí i v případě onoho prominutí zbytku trestu pod podmínkou, že odsouzený nebude znovu do určité doby odsouzen, pakli se tato podmínka splnila.

(Rozh. ze dne 19. května 1927, Zm I 235/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečnité stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 1. února 1927, pokud jím bylo vysloveno, že právní účinky rozsudku krajského soudu v Č. Budějovicích ze dne 20. května 1920, jímž byl obžalovaný odsouzen pro zločin podle §§ 1 a 12 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n. do těžkého žaláře na tři roky, dosud nepominuly, byl porušen zákon v ustanovení Šu 6 posl. odst. zákona z 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák., usnesení to se ve výroku tom zrušuje a vyslovuje se, že právní následky odsouzení nastavší podle Šu 6 zákona čís. 131/1867 pominuly dnem 18. června 1926.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 20. května 1920 byl obžalovaný odsouzen pro zločin podle §§ 1 a 12 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z a n. do těžkého žaláře na tři roky; odsouzený nastoupil trest ten dne 21. července 1920 a byl z něho propuštěn dne 18. června 1921, když mu podle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 16. června 1921, rozhodnutím presidenta republiky ze dne 5. června 1921 byl zbytek trestu prominut pod podmínkou, že nebude odsouzen pro zločin spáchaný do pěti let od tohoto rozhodnutí. Obžalovaný podal žádost za odčinění, t. j. za výmaz trestu a prominutí následků trestu cestou milosti; vrchní zemský soud v Praze usnesením ze dne 4. ledna 1927 vrátil spisy krajskému soudu v Čes. Budějovicích s poukazem, by soudcem bylo rozhodnuto, zda se žadatel osvědčil ve lhůtě milostí stanovené a zda pominuly již právní následky odsouzení nastavší podle §u 6 posl. odst. zákona z 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák. Krajský soud v Čes. Budějovicích usnesením ze dne 1. února 1927 prohlásil, a) že žadatel vyhověl podmínce v rozhodnutí, jímž mu byla udělena milost, a se tudíž osvědčil. b) že však právní následky odsouzení, nastavší podle §u 6 posl. odst. zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák., dosud nepominuly, poněvadž pětiletou lhůtu v zákoně tom stanovenou jest počítati teprve ode dne 6. června 1926, kteréhož dne se splnila podmínka rozhodnutím presidenta republiky pro prominutí zbytku trestu stanovená, že totiž obžalovaný nebude odsouzen pro zločin spáchaný do pěti let od tohoto rozhodnutí.

Výrok pod b) uvedený spočívá na nesprávném výkladu zákona. Řečený § 6 posl. odst. zákona z 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák. stanoví, že byl-li kdo odsouzen pro nějaký jiný zločin než některý z těch, jež se uvádějí v druhém odstavci téhož §u, pominou účinky odsouzení v posledním odstavci dotčené při odsouzení alespoň na pět let žaláře po deseti letech od dokonání trestu, kromě toho však po pěti letech (rozumí se od dokonání trestu). Že v souzeném případě jde o žalář kratší než pětiletý a že tedy účinky odsouzení mají pominouti po pěti letech od dokonání trestu, jest z hořejších dat jasno a není o tom sporu. Nesprávný jest však výklad, který hořejší usnesení krajského soudu dává slovům »od dokonání trestu«. Trest jest dokonán pravidelně, když odsouzený ku trestu žaláře strávil dobu rozsudkem stanovenou v žaláři. Byla-li doba rozsudkem stanovená zkrácena tím, že odsouzenec, jenž trest odbyl pouze částečně, udělením milosti zbytek trestu byl prominut, jest trest považovati za dokonáný okamžikem, kdy odsouzený z trestní vazby byl propuštěn. Je-li ku prominutí zbytku trestu přičiněna podmínka, že odsouzený nebude odsouzen pro zločin spáchaný do doby časově určené — jak tomu jest v souzeném případě —, má to pro otázku, kdy trest byl dokonán, význam jen tehdy, když se podmínka nesplní, kdy totiž dojde ve stanovené době k novému odsouzení pro zločin, neboť pak jest na odsouzenec vykonati i zbytek trestu. Splní-li se však podmínka, a nedojde-li k odsouzení pro zločin spáchaný ve stanovené době, má se věc tak, jakoby podmínka vůbec nebyla stanovena. Podmínka ta jest podmínkou resolutivní: prominutí zbytku trestu účinkuje

již od svého počátku a přestane účinkovati jen tehdy, když by nastala událost, jež podle výslovné podmínky činí prominutí neplatným. Poněvadž jest v souzeném případě zjištěno, že podmínka, která by prominutí zbytku trestu rušila, nenastala, jest za okamžik, kdy trest byl dokonán, považovati okamžik propuštění z trestní vazby, a dlužno při správném výkladu zákona od tohoto okamžiku počítati pětiletou dobu, po jejímž uplynutí pomíjejí účinky odsouzení v posledním odstavci Šu 6 onoho zákona.

Čís. 2788.

Revírní bratrská pokladna jest korporací ve smyslu § 492 tr. zák.

Na řádné legitimaci advokáta k dalšímu zastupování soukromého obžalobce (korporace) ničeho nemění okolnost, že zemřel činitel podle stanov k podepsání plné moci oprávněný a plnou moc podepsavší.

(Rozh. ze dne 20. května 1927, Zm I 767/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Chebu ze dne 25. listopadu 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti podle Šu 488 tr. zák. (a Šu 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.), mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost namítá, dovolávajíc se zjevně důvodu zmatečnosti čís. 9 c) Šu 281 tr. ř., že soukromá obžalobkyně při hlavním přelíčení vůbec nebyla řádně zastoupena, ježto plná moc právnímu zástupci při tomto přelíčení intervenujícímu byla vystavena předsedou bratrské pokladny Sch-em, jenž však před hlavním přelíčením zemřel, a že tedy, když tu nebylo konečného návrhu, řádně splnomocněnou osobou učiněného, měl býti vynesena rozsudek sprostující. Než v souzeném případě jde o soukromou obžalobu podanou bratrskou pokladnou ve F., tedy právní osobou a zákonem uznanou korporací podle Šu 492 tr. zák.: k zastupování této pokladny je podle Šu 122 stanov oprávněn úřadující předseda, jenž podle posledního odstavce tohoto Šu podpisuje jménem revírní bratrské pokladny společně s vedoucím úředníkem právní listiny tohoto ústavu. Těmito činiteli byla i plná moc, již pověřen byl Dr. Ludvík U., advokát ve F., právním zastupováním v této trestní věci, řádně podepsána; okolnost, že později jeden z těchto činitelů za trestního řízení zemřel, nemění ničeho na řádné legitimaci advokáta k dalšímu zastupování soukromé obžalobkyně; úmrtím předsedy nezanikla bratrská pokladna jako taková, ani nezanikla závaznost a platnost dřívějším předsedou jménem pokladny a pouze pro tuto předsevzatých právních úkonů, vždyť přece oním podpisem plné moci nebyl splnomocněn advokát ex persona bývalého předsedy, nýbrž jeho prostřednictvím bratrskou pokladnou samou doposud jako právní osoba existující.